

Kvinnur í

Føroyum II:

Tann einliga mamman í somu støðu sum gomul og evnaveik

— Umleið fjórðingur av øllum børnum í
Føroyum verða fødd uttanfyri hjúnarband.

»Tann einliga mamman er eitt slag av undirmenniskja. Hon verður vanvird av øðrum og til tíðir av sær sjálvari eisini. Sosialt er hon í eini trongstöðu, ið kennist púra vónleys. Hon hevur tað ikki bert verri enn onnur figgjarliga, men tann vanligu hugsanin er tann, at hon skal hava tað verri. Hon er kroystur minniluti uttan nakran veruligan stuðul frá samfelagnum, figgjarligan ella moralskan.«

Hetta er niðurstøðan av samrøðum. Sosialurin í seinastuni hevur havt við nakrar einligar mammur í Havn.

At tað finst neyð í okkara ríka velferðarsamfelag vita helst øll, men hvussu stór er tann neyðin og hvørji liða undir henni? Sum roynd at fáa svar uppá henda spurningin, bóðu vit tær einligu mammurnar greiða lesarunum frá støðuni hjá sær. Felags fyri allar mammur-

nar, ið vildu svara hesum spurningi, var, at tær ikki vildu verða navngivnar í blaðnum. Vit spurdu hvi.

Ræðast normarnar í samfelagnum

»Í høvuðsheitum hava vit einki imóti at koma fram alment, men vit ræðast normarnar í samfelagnum. Einligir forsyrgjarar eru minnilutabólkur og verða mettir øðrvísi enn

onnur. Vit kunnu veruliga samanbera okkum við bólkar sum gomul, børn og evnaveik, um vit hugsa um livikor og virðing frá samfeligssins síðu. Vit verða ikki mettir at hava rætt til at vera javnstillað við onnur, tí vit liva ikki eftir normunum um kjarnufamiljuna. Vit hava ikki ein mann í familjuni og so er hugsanin einfaldlig tann, at støða okkara er okkara egna skyld. Hesa áskoðan meta vit

næstan dag og dagliga. Alt hetta er við til at vit ikki vilja vera hálaðar fram í ljósið sum einkultpersónar men sum lagnur í einum sokallaðum velferðarsamfelagi.«

Íbúðarneyðin

»Ein tann fyrsti trupulleikin, einligir forsyrgjarar renna seg inn í er íbúðarneyðin. Flestu fólk aftra seg við at leiga íbúð